ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΛΟΓΟΣ

Για την αείμνηστη Μαρία Ιορδανοπούλου (Mireille Jourdanet)

Σεβαστοί πατέρες, Κύριε Πρόεδρε της Ελληνικής Κοινότητος Μαρόκου,
Αγαπητοί αδελφοί και αδελφές εν Χριστώ,

Με αισθήματα βαθιάς συγκινήσεως και οδύνης στεκόμαστε σήμερα ενώπιον του μυστηρίου του θανάτου, για να αποχαιρετήσουμε μια ξεχωριστή γυναίκα, μια αγαπημένη αδελφή, έναν άνθρωπο που συνέδεσε ολόκληρη τη ζωή του με την Ορθόδοξη Εκκλησία και την Ελληνική Κοινότητα του Μαρόκου.

Αποχαιρετούμε τη Μυρειγ μας, τη Μαρία Ιορδανοπούλου, μια γυναίκα που δεν υπήρξε απλώς ένα δραστήριο μέλος της Κοινότητός μας, αλλά πραγματικά η ψυχή του Ελληνορθόδοξου Ναού και της εκκλησιαστικής μας οικογένειας.

Μια παρουσία που άφησε ανεξίτηλα τα ίχνη της στην ιστορία και στη ζωή αυτού του τόπου.

Γεννήθηκε στη Μασσαλία της Γαλλίας, στις 6 Αυγούστου 1948 από γονείς Έλληνες με ποντιακές ρίζες. Από την οικογένειά της κληρονόμησε την αγάπη για την Ελλάδα, την παράδοση και την Ορθοδοξία. Σπούδασε αρχιτεκτονική και η πορεία της ζωής της την έφερε στο Μαρόκο. Εδώ , στη Καζαμπλάνκα, δεν βρήκε απλώς έναν τόπο για να εργαστεί και να δημιουργήσει. Βρήκε έναν τόπο για να ριζώσει πνευματικά, να αγαπήσει και να προσφέρει.
Η Μυρειγ αγάπησε την Εκκλησία όχι ως έναν απλό χώρο λατρείας, αλλά ως το πνευματικό της σπίτι. Έκανε υπόθεση της προσωπικής της ζωής την παρουσία, τη διατήρηση και την πρόοδο της Ορθόδοξης κοινότητας. Αφιέρωσε χρόνο, κόπο, γνώσεις και δυνάμεις, χωρίς να υπολογίζει προσωπικές θυσίες.

Ακόμη και στις δύσκολες περιόδους, όταν δεν υπήρχε ιερέας για να τελέσει τη Θεία Λειτουργία και τις ιερές ακολουθίες, η Μυρειγ δεν επέτρεπε να σβήσει η προσευχή από τον Ναό. Αναλάμβανε την ευθύνη να οργανώνει τις κυριακάτικες προσευχητικές συνάξεις, ώστε οι πιστοί να εξακολουθούν να συναντώνται, να προσεύχονται και να διατηρούν ζωντανή την εκκλησιαστική τους ζωή.

Φρόντιζε, επίσης, με την ευρεία γλωσσομάθειά της ,ώστε κάθε χριστιανός, ανεξάρτητα από την εθνική του καταγωγή να έχει στη διάθεσή του τα λειτουργικά και αγιογραφικά κείμενα στη γλώσσα που κατανοούσε. Γιατί γνώριζε βαθιά ότι η Εκκλησία του Χριστού δεν γνωρίζει σύνορα και διακρίσεις, αλλά αγκαλιάζει κάθε άνθρωπο που αναζητεί τον Θεό.

Υπήρξε πολύτιμη συνεργάτιδα και αφοσιωμένη συμπαραστάτρια όλων των ιερέων που διακόνησαν στον Ναό. Με σεβασμό προς την ιερωσύνη και με αίσθημα εκκλησιαστικής ευθύνης, στάθηκε δίπλα τους, προσφέροντας πάντοτε τις υπηρεσίες της με ταπείνωση και αυταπάρνηση.

Ιδιαίτερα από το 1992, κατά την κοινή πορεία της με τον π. Μελέτιο Κουμπανάκη συνέβαλε ουσιαστικά στην οργάνωση και την ανάπτυξη της εκκλησιαστικής χορωδίας, τοτε που ήκμαζε αριθμητικα το ορθοδοξο ποίμνιο σε αυτον τον τόπο. Με αγάπη και επιμονή εργάστηκε για να ανυψώνεται μέσα στον Ναό η φωνή της προσευχής και της υμνωδίας.

Η διακονία της, όμως, δεν περιορίστηκε στα όρια του Ναού.

Η Μυρειγ είχε βαθιά συναίσθηση του ευαγγελικού λόγου ότι η αγάπη προς τον Θεό αποδεικνύεται μέσα από την αγάπη προς τον πλησίον. Η καρδιά της πονούσε όταν μάθαινε ότι κάποιος συνάνθρωπος βρισκόταν σε ανάγκη. Ιδιαίτερα όταν κάποιος ασθενούσε και αδυνατούσε να ανταποκριθεί στα έξοδα της θεραπείας του, εκείνη κινητοποιούνταν αμέσως. Οργάνωνε εράνους, συγκέντρωνε χρήματα και φρόντιζε να εξασφαλιστεί η απαραίτητη οικονομική βοήθεια.

Με την ίδια ευαισθησία και ιδιαίτερη αγάπη φρόντιζε τα τελευταία ετη την οργάνωση του φιλανθρωπικού γεύματος για τα παιδιά με ειδικές ανάγκες του Ιδρύματος BAOUAFI. Ως Ποιμεναρχης σας νιωθω υπερήφανος και καυχωμαι εν Κυρίω γιατι ο θεσμος πλεον αυτού του Γεύματος Φιλίας, ειναι μια μαρτυρία της χριστιανικής αγαπης και φιλαδελφίας προς τα

αναξιοπαθούντα παιδιά της Καζαμπλάνκας, προσφέροντας τους στιγμές χαράς, αγάπης και ανθρώπινης ζεστασιάς. Και ασφαλώς η Μυρειγ γνώριζε ότι η διακονία προς τους αδύναμους και τους ευάλωτους αδελφούς μας αποτελεί διακονία προς τον ίδιο τον Χριστό

Επιπλέον, δεν μπορούμε να παραλείψουμε τη μεγάλη προσφορά της και μέσα από την επιστημονική της ιδιότητα ως αρχιτέκτονος.

Με τις γνώσεις και την προσωπική της εργασία συνέβαλε ουσιαστικά στην ανακαίνιση του Ιερού Ναού του Ευαγγελισμού αλλα και του παραπλεύρως Πρεσβυτερίου.Με την συνεργασία του π. Δημητρίου σχεδίασε και φρόντισε τις εργασίες για το μαρμάρινο δάπεδο, καθώς και τις απαραίτητες παρεμβάσεις για την αντιμετώπιση της υγρασίας και την προστασία του Ναού.

Κάθε φορά που θα εισερχόμαστε σε αυτόν τον Ναό, κάθε φορά που τα βήματά μας θα πατούν στο μαρμάρινο δάπεδο, θα υπάρχει κάτι που θα μας θυμίζει τον μόχθο, την αγάπη και την προσωπική της σφραγίδα.

Αγαπητοί μου, υπάρχει, όμως, και μια άλλη πλευρά της ζωής της που αξίζει να αναφερθεί με ιδιαίτερη συγκίνηση.

Η Μυρειγ δεν διέθετε ελληνικό διαβατήριο. Ωστόσο, υπήρξε μία από τις πιο θερμές Ελληνίδες στην ψυχή που γνώρισε αυτή η πόλη.

Γιατί η ελληνικότητα δεν μετριέται μόνο με τα επίσημα έγγραφα, ούτε η αγάπη για την πατρίδα αποδεικνύεται με τίτλους και διαβατήρια. Αποδεικνύεται με τις ρίζες που κρατά κανείς ζωντανές, με την παράδοση που διαφυλάσσει, με την πίστη που υπηρετεί και με τις θυσίες που προσφέρει.

Η Μυρειγ υπήρξε Ελληνίδα στην ψυχή, Πόντια στην καταγωγή, Γαλλίδα ως προς τον τόπο της γεννήσεώς της και άνθρωπος της αγάπης όλα τα χρόνια της ζωής της.

Η πολυετής αυτή προσφορά της δεν πέρασε απαρατήρητη από την Εκκλησία. Σε αναγνώριση του πολύτιμου έργου της και της ανιδιοτελούς διακονίας της τιμήθηκε με τον Χρυσό Σταυρό του Αποστόλου Μάρκου του Πατριαρχείου Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής, αλλα και με τιμητική πλακέτα κατά τα εγκαίνια του Ιερού τούτου Ναού το 2018. Τιμητικές διακρίσεις που επισφράγισαν την ευγνωμοσύνη της Εκκλησίας προς έναν άνθρωπο ο οποίος υπηρέτησε με συνέπεια και αφοσίωση το έργο της.

Από σήμερα αν και θα απουσιάζει σωματικά από αναμεσά μας, η προσφορά της θα παραμένει ζωντανή σε όλους εμάς που μας αγάπησε και την αγαπήσαμε.

Επιτρέψτε μου, να μεταφέρω τις πατρικές συλλυπητήριες ευχές και την πνευματική συμπαράσταση της Α.Θ.Μ. του Πάπα και Πατριάρχου Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής κ.κ. Θεοδώρου Β΄, ο οποίος με βαθιά συγκίνηση πληροφορήθηκε την εκδημία της Μυρειγ και απευθύνει τις θερμές συλλυπητήριες ευχές του προς όλους τους οικείους της, τους ανθρώπους της Ελληνικής Κοινότητος και την εκκλησιαστική μας οικογένεια.

Η πατρική αγάπη και η προσευχή του Μακαριωτάτου συνοδεύουν τη μνήμη της, ενώ η Εκκλησία της Αλεξανδρείας ευγνωμονεί για την πολύτιμη προσφορά της στην Ορθόδοξη παρουσία και μαρτυρία σε αυτή τη γη.

Θα ήθελα, επίσης, να εκφράσω από καρδιάς τις θερμές ευχαριστίες μου προς τον π. Δημήτριο και τον π. Ραφαήλ, οι οποίοι καθημερινά φρόντιζαν τα τελευταία έτη τις ανάγκες της, καθώς και προς όλα τα μέλη της Ελληνικής Κοινότητος, τα οποία κατά την περίοδο της ασθενείας της και ιδιαίτερα κατά τους τελευταίους μήνες της επίγειας ζωής της στάθηκαν δίπλα της με αγάπη, φροντίδα και αληθινό ενδιαφέρον.

Της συμπαρασταθήκατε όχι απλώς ως φίλοι ή γνωστοί, αλλά ως πραγματική οικογένεια. Και αυτό αποτελεί μια ιδιαίτερα όμορφη μαρτυρία εκκλησιαστικής αγάπης και αδελφοσύνης.

Η Μυρειγ, που σε όλη της τη ζωή υπήρξε στήριγμα για τους άλλους, αξιώθηκε και η ίδια, στις δύσκολες ώρες της ασθενείας της, να δεχθεί τη φροντίδα και τη συμπαράσταση εκείνων στους

οποίους είχε προσφέρει τόσο πολλά. Γιατί στην Εκκλησία κανείς δεν πρέπει να μένει μόνος. Είμαστε όλοι μέλη του ενός Σώματος του Χριστού και ο πόνος του ενός γίνεται πόνος όλων.

Αγαπημένη μας Μυρειγ, διάλεξες να αναχωρήσεις εκ των προσκαιρων και να εισοδεύσεις προς την Βασιλεία των Ουρανών, την ημερα που εορτάζουμε τα Εισόδια της Υπεραγίας Θεοτόκου στα Άγια των Αγίων. Άλλωστε ολη σου η ζωή ηταν συνδεδεμενη με την Παναγία. Απο την Notre Dame de la Garde, την la bonnet Mere της γενετείρας σου Μασσαλίας εως και την δική μας Ευαγγελίστρια της Καζαμπλανκας.

Σήμερα σε αποχαιρετούμε με δάκρυα, αλλά και με την ελπίδα της Αναστάσεως.

Η Εκκλησία μας δεν αντιμετωπίζει τον θάνατο ως το οριστικό τέλος της υπάρξεως, αλλά ως μετάβαση από την πρόσκαιρη ζωή στην αιωνιότητα. Ο ίδιος ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός μάς διαβεβαίωσε: «Ἐγώ εἰμι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωή». Αυτή είναι η πίστη μας, αυτή είναι η παρηγοριά μας και αυτή είναι η ελπίδα μας.

Κάθε Κυριακή, όταν θα συγκεντρωνόμαστε και πάλι εδώ για να προσευχηθούμε, θα αναζητουμε αυθόρμητα τη μορφή σου και τότε θα καταλάβουμε ότι η ζωή σου εξακολουθεί να καρποφορεί μέσα από όσα μας κληροδότησες.

Η μνήμη σου θα παραμείνει συνδεδεμένη με αυτόν τον Ναό, με την ιστορία της κοινότητός μας και με όλους εκείνους που είχαν την ευλογία να σε γνωρίσουν.

Σε ευχαριστούμε, Μυρειγ, για όσα προσέφερες.
Για την πίστη σου, την αφοσίωσή σου, την ανιδιοτέλειά σου.
Για τις ώρες που αφιέρωσες στην Εκκλησία.
Για τους ανθρώπους που ανακούφισες.

Για όλους τους ιερείς και Αρχιερείς που διηκόνησες

Για τα παιδιά που έκανες να χαμογελάσουν.
Για την αγάπη με την οποία περιέβαλες αυτή την πνευματική οικογένεια.

Και τώρα, καθώς σε συνοδεύουμε στην τελευταία αυτή επίγεια πορεία, δεν έχουμε παρά να παρακαλέσουμε τον Κύριο της ζωής και του θανάτου να αναπαύσει την ψυχή σου και η Υπεραγία Θεοτόκος η Ευαγγελίστρια , να σε σκεπάζει με τη μητρική της προστασία.

Αγαπημένη μας Μυρειγ, καλό σου ταξίδι στην αιωνιότητα.

Αιωνία σου η μνήμη.